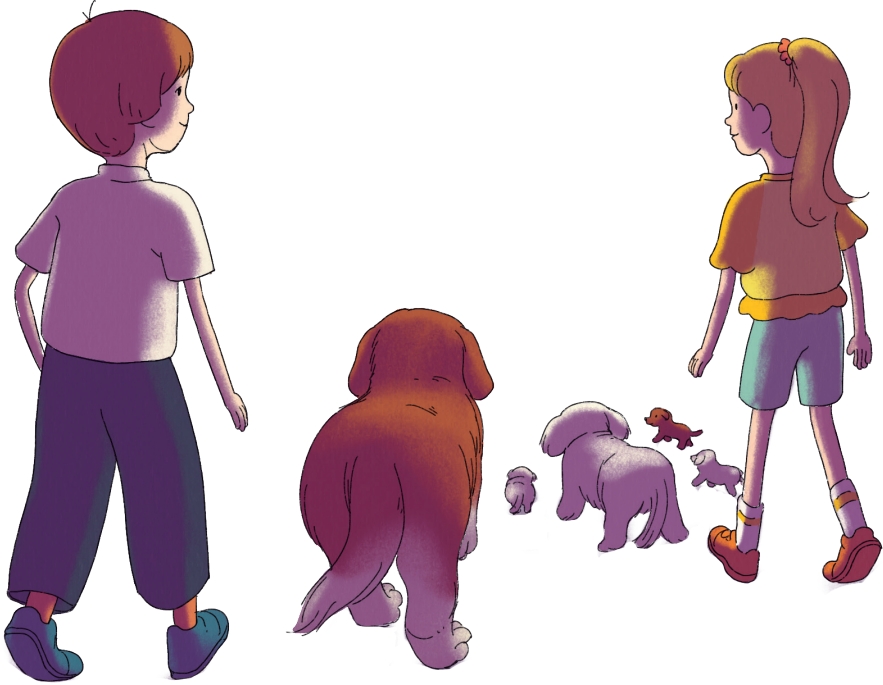

SENDEN ASLA VAZGEÇMEM

BANU BAHADIR SAVU
RESİMLEYEN: ÖZNUR KAPLAN

[X](#) [@](#) [f](#) / otukennesriyat

YAYIN NU: 2197
ÇOCUK/GENÇLİK: 64

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI
SERTİFİKA NU: 49269

ISBN: 978-625-408-814-8

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®
İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 251 03 50

Genel Müdür: Ertuğrul Alpay

Genel Yayın Yönetmeni: Göktürk Ömer Çakır

Editör: Ayşegül Karayama

Grafik ve Kapak Tasarımı Uyarlama: Ötüken

Baskı: İmak Ofset Basım Yayın AŞ
Akçaburgaz Mah. 137. Sokak Nu:12 Esenyurt/İstanbul
Tel: (0212) 444 62 18
Sertifika Nu: 71320

İstanbul-2025

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir.
Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği
akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde,
kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz;
hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Banu Bahadır Savu: Köpüklü denizlerin, yemyeşil ağaçlarla buluştuğu Zonguldak'ta doğdu. TED Koleji'nde okurken, açıklarda zıplayan yunusları izlerdi. İstanbul Üniversitesi İngilizce İşletme Bölümünde eğitim alırken denizden uzak kalmadı. İkinci üniversite olarak okuduğu Çocuk Gelişimi Bölümünü de yine denizi seyrederek bitirdi.

Hayatta en çok çocukları ve kitapları seydi. Kendi çocuklarını büyütürken çocuk kitapları okumaya hiç ara vermedi.

Banu Bahadır Savu, bugüne kadar on beş çocuk kitabı kaleme almıştır. *Gıdıgıdılar Bizimle Mutluluk Dansı, Neşeli Dostlar, İlginç Meslekler Serisi Köfte ve Patates, Görgü, Nezaket ve Doğru Davranış Kulübü, Ceylin ve Mustafa, Maui Ege'nin Cesur Çocukları, Papatya Köyü'nde Unutulmaz Yarış*, onun kitaplarından bazılarıdır.

Evlü, Erk ve Eliz adında iki çocuk annesi olan Banu Bahadır Savu, yazdığı tüm kitapları şu temele oturtuyor:

“Okuduđu tek bir kitap, bir çocuğın tüm hayatına ilham verebilir.”

Öğnur Kaplan: 1996 yılında Konya'da doğdu. Konya Güzel Sanatlar Lisesinde Resim Bölümünü tamamladıktan sonra Anadolu Üniversitesi Resim-Baskı Bölümünden mezun oldu. Üniversite yıllarında karikatür kulübü başkanlığı yaptı. Aynı dönem TRT'de yayımlanan “Karikatürün ABC'si” programına konuk oldu. Bu süreçte çocuk kitaplarına olan ilgisi arttı ve çizimlerini bu yönde geliştirmeye başladı. 2021'de ilk çocuk kitabını resimledi. Ocak 2023'ten beri *TÜBİTAK Bilim Çocuk* Dergisi'nde her ay “Kabuđumun Dışındaki Dünya” köşesinde çizmektedir. Halen çeşitli yayınlarda resimlemeye devam etmektedir.

Tam bir haftadır yürüyordu zavallı yavru. Hiç durmadan, gece gündüz demeden yürüdü, yürüdü, yürüdü... Nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. İçindeki sesi dinlemekten başka çaresi de yoktu.

İçindeki ses ona “Sakin durma! Yürü!” diyordu.

Küçük yavru köpek, yorgunluktan yere yığılmak üzere olsa da titreyen bacaklarına aldırmadı ve var gücüyle yürümeye devam etti. Üstelik çok açtı. Yolda ufak tefek yiyecek birşeyler bulmuştu ancak karnı bir türlü doymadı. İyice bitkinleşti. Ama içindeki o umut dolu ses onununla konuşmaya devam ediyordu.

“Devam et! Az kaldı!”

Yavru köpek, neye az kaldığını bilmese de onu, o umut dolu sesi dinlemekten ve inanmaktan hiç vazgeçmedi. Çünkü zavallının, çaresizce sığındığı o sestten başka hiç kimsesi kalmamıştı.

Uzun sayılabilecek beyaz tüyleri yürürken kirlenip birbirine yapışmıştı. Yer yer koyu kahve olan tüylerinin durumu ise beyazlara göre daha iyiydi. En azından arabalardan sıçrayan çamurlar daha az belli oluyordu.

Çok zayıflamıştı. Bir hafta öncesine kadar iri sayılabilecek vücudu iyice küçülmüştü. Yüzü, ihtiyar bir köpeğin yüzünü andırıyordu. Siyah gözlerinin hemen altından başlayan kocaman beyaz yanakları sarkmaya başladı. Bakışlarındaki kırgınlık daha belirgin hâle geldi.

Yavru Saint Bernard, çaresizce yürüdüğü bir hafta boyunca birçok tehlike atlattı. Başka köpeklerin sınırlarına girip fark etmeden onları sinirlendirdi. Sokak köpeklerinin kendi bölgeleri olduğunu ve orada dışarıdan bir yabancı köpek istemediklerini nereden bilecekti ki? Bu yüzden geçtiği birçok yerde, bölgenin sahibi köpekler tarafından acımasızca kovalandı. Özellikle büyük köpeklerden

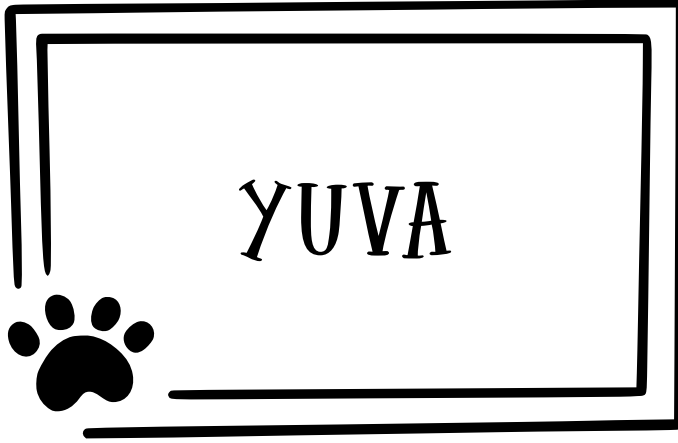
çok korkmuştu. Çünkü onlar yabancı köpeği kovalamakla kalmıyor, yakaladıklarında hırpalıyorlardı.

Küçük yavru, başlarda paniğe kapılıp nereye kaçacağını bilemiyordu. Sonra güçlü sezgileri sayesinde nereden nasıl geçeceğini hızla öğrendi. Temkinliydi. Sokaklara koklayarak giriyor, sınırların nerede başladığını anlamaya çalışıyordu.

İçindeki sesi dinleyerek bir hafta boyunca onlarca kilometre yol yürüdü küçük Saint Bernard. Yürüken kim bilir kaç mahalle, kaç sokak ve kaç gerçek yuvanın önünden geçmişti.

Neden bu duruma düştüğünü bir türlü anlayamıyordu. Düşündükçe kalbi kırılıyor ve canı yanıyor. Böyle anlarda koşarcasına içindeki sese sığındı:

“Devam et! Sakın durma!”

Yavru Saint Bernard, bir ay öncesine kadar dünyanın en mutlu köpeğiydi. Onu evcil hayvan dükkânının vitrininde beğenen, sonra da satın almak için anne ve babasına yalvaran çocuğu daha ilk görüşte çok sevdi.

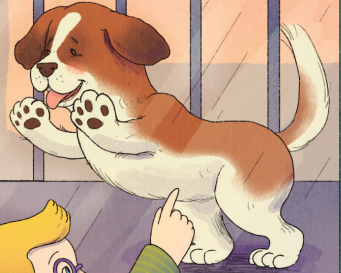
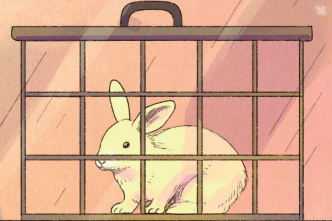
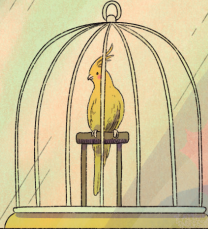
Çocuk, yavruyu evcil hayvan dükkânının cam vitrininde görür görmez donup kalmıştı. Yavruyu öyle beğenmişti ki yüzünü vitrinin camına dayayıp onu uzun bir süre inceledi. Saint Bernard cinsi köpeklerin çok özel, akıllı bir ırk olduğunu, nazik ve insan dostu olduklarını çok iyi biliyordu. Çocuk çok heyecanlandı. Ne olursa olsun o köpeği istiyordu. Ona sahip olmak için herşeyi yapmaya hazırdı. Anne ve babasına yalvarmaya başladı:

PET SHOP

ACIK

“Anne! Baba! Ne olur onu alalım. Ne olur! Çok istiyorum!” diyerek kesintisiz bir şekilde yalvarıyordu. Ama onları ikna etmek kolay olmadı. Bir köpeğin sorumluluğunu almanın kolay olmadığını, evcil hayvan dükkânından köpek satın almayı onayladıklarını söyleseler de çocuk, bu sözlerin hiçbirini duymak istemedi. Üsteleyerek yalvarmaya devam etti. Anne ve babası ne yaptıysalar da çocuğu bu isteğinden vazgeçiremediler.

“Söz veriyorum. Söz veriyorum ona çok iyi bakacağım. Bütün sorumluluğu ben alıyorum. Size hiç iş bırakmayacağım...” şeklinde sözler veriyor, diller döküyordu.

En sonunda yavrunun güzelliğinden en az çocuk kadar etkilenen annesi pes etti.

Annenin, “Şu tatlığa bakın!” demesiyle üçü birden küçük yavrunun gözlerine baktı. O an ön patilerini cama dayamış olan yavru Saint Bernard gerçekten de çok tatlı görünüyordu. Çocuklarının ısrarına daha fazla dayanamayan anne ve baba, en sonunda ikna oldu. Her şeyi göze alarak diğerlerine göre epeyce iri olan bu yavruyu evcil hayvan dükkânından satın aldılar.

Yavru, evcil hayvan dükkânının o sıcak vitrininden çıkar çıkmaz yeni sahibinin kucağına atladı. Onu sevgiyle, uzun uzun kokladı. Dünyanın öbür ucuna da gitse çikolatalı süte benzeyen bu kokuyu asla unutmayacaktı. Mutluluktan içi içine sığmıyordu yavrunun. Mavi gözlü yeni sahibinin de onu sevmesi için her şeyi yapmaya hazırdı. Yanaklarını çocuğun ellerine sürüyor, hızlı hızlı kuyruğunu sallayıp patileriyle onun göğsüne tırmanmaya çalışıyordu. O anda mutluluğunu anlatan teslimiyetçi bir ses çıkardı:

“İıııyummy...”

Küçük yavru âdeta “Lütfen beni çok sev!” diye yalvarıyordu ona.

Doruk, bir köpeği olduğuna inanamıyordu. Mutluluktan havaya uçabilirdi. Yavru ise hem o küçük vitrinden kurtulduğu hem de sevildiği bir kucakta olduğu için çocuktan daha mutluydu.

Eve giderken arabanın arka koltuğuna oturan Doruk, yol boyunca yavruyu kucağında tuttu. Yavru ise gözünü kırpmadan yeni sahibine bakıyordu. Başını bir sağa bir sola eğiyor, müthiş bir hayranlıkla çocuğun mavi gözlerini ve siyah çerçeveli gözlüğünü inceliyordu. Yavru bir anda gözlüğün camlarını

yaladı. Yalamak! Yavrunun basit bir sevgi ifadesiydi. Gözlüğün camları buğulanınca Doruk gülmeye başladı. Sahibi gülünce yavru biraz şaşırıldı. Ama iyi bir şey yaptığını düşünmüştü. Çocuk kıkır kıkır gülmeye devam ederken yavru Saint Bernard onu ıslak burnuyla kokluyor, çikolatalı süte benzeyen güzel kokusunu sevgiyle içine çekiyordu.
